

27 Ιανουαρίου 2018

«Ο λαός έχασε την εμπιστοσύνη της Κυβέρνησης... Μπέρτολτ Μπρεχτ»

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Του Στέλιου Παπαθεμελή

Ο ακατανόμαστος Νίμιτς ζει..., αυτός μας οδηγεί. Στο Νταβός η nea culpra Έλληνα πρωθυπουργού. Την πρώτη την είχε όμως εξορκίσει ο Ανδρέας Παπανδρέου. Ο κ. Τσίπρας ως «δωρητής οργάνων», χάρισε το πολυτίμητο όνομα της Μακεδονίας στο αλβανο-σλαβικό μόρφωμα των Σκοπίων. Άνευ φυσικά ανταλλάγματος – οι δωρεές ποτέ δεν έχουν αντάλλαγμα. Η παραχώρηση του ονόματος καθιστά περιττή την περαιτέρω «διαπραγμάτευση», αφού το όνομα τα περιέχει όλα. Τα δώσαμε όλα, δεν πήραμε τίποτε...

Τελικά ο Ανιέλι δικαιώνεται:

«Υπάρχει ένα είδος Αριστεράς που είναι πιο χρήσιμη από τη Δεξιά. Πρόκειται για εκείνη την Αριστερά που μπορεί να κάνει όλα όσα δεν θα μπορούσε να κάνει η Δεξιά»!!!

Στο μεταξύ απίστευτη δήλωση υπέρ της παραδόσεως του ονόματος έκανε από την Κύπρο ο πρόεδρος Αναστασιάδης, γνωστός θαυμαστής του Ανάν.

Δεν το περίμεναν. Αιφνιδιάστηκαν οι ποικιλώνυμες ελίτ, ιδίως οι πολιτικές και μιντιακές, πώς κάποιες άγνωστες και ανώνυμες ομάδες μπορούσαν να υλοποιήσουν ένα συλλαλητήριο της εντάσεως και της εκτάσεως όπως αυτό της περασμένης Κυριακής στη Θεσσαλονίκη. Οι οπαδοί της εθνοαποδόμησης, οι οποίοι πλεονάζουν στις ελίτ, θεωρούν αδιανόητη μια λαϊκή κινητοποίηση με πατριωτικά κίνητρα χωρίς υλικό όφελος. Εκεί την πάτησαν και σάστισαν και δεν πίστευαν στα μάτια τους, όταν ψηλάφησαν το μέγεθος και τον παλμό του λαού που πλημμύρισε την Θεσσαλονίκη. Οι μεγαλόσχημοι των καναλιών έπνιξαν

μέσα στο περίσσευμα της κακεντρέχειάς τους το συγκλονιστικό γεγονός.
Δείλιασαν οι περισσότεροι – αυτοί που για ψύλλου πήδημα διακόπτουν τη ροή των δελτίων τους για να παρεμβάλουν ένα τριτεύον αστυνομικό συμβάν, κατάπιαν τις 300.000 τουλάχιστον (μάλλον 500.000) των Ελλήνων που ύψωσαν την φωνή τους για τη σωτηρία της Μακεδονίας.

Ο λαός προσήλθε ευθυτενής και αποφασισμένος να πειθαναγκάσει τους πολιτικούς διαχειριστές να συνειδητοποιήσουν το βάρος της ευθύνης τους και να υπερασπιστούν τα ιερά και τα όσια του Ελληνισμού. Αγνόησε και περιφρόνησε τα αλαλάζοντα κύμβαλα της αριστεροδεξιάς κομματοκρατίας.

Αυτή η λαοσύναξη έγινε με απέναντι το κράτος, τον δήμο, τα κόμματα, χωρίς τους εξωνημένους της επικοινωνίας, χωρίς λεφτά, χωρίς κανένα ιδιοτελές αίτημα, με μοναδική αξίωση να αποτραπεί παντί σθένει η πλαστογράφηση της ιστορίας μας.

Αν η Κυβέρνηση και ο άλλος πολιτικός κόσμος δεν είδε, δεν άκουσε, δεν έλαβε το μήνυμά της, τότε τους ταιριάζει απόλυτα «Η Λύση» του Μπέρτολτ Μπρεχτ:

«Ύστερ' απ' την εξέγερση της 17 του Ιούνη,

ο γραμματέας της ένωσης Λογοτεχνών

έβαλε και μοιράσανε στη λεωφόρο Στάλιν προκηρύξεις

που λέγανε πως ο λαός

έχασε την εμπιστοσύνη της κυβέρνησης,

και δεν μπορεί να την ξανακερδίσει

παρά μονάχα με διπλή προσπάθεια. Δε θα 'ταν τότε

πιο απλό, η κυβέρνηση

να διαλύσει το λαό

και να εκλέξει έναν άλλον;»

(Ποιήματα, μετφ. Μ. Πλωρίτη σ.105).

Στο βιβλίο του «Προχωρώντας και αναθεωρώντας» ο Ν. Μπίστης περιγράφει (σ.545-546) τις εκμυστηρεύσεις του Κύρο Γκληγκόρωφ στον ίδιο και τον Νίκο Κωνσταντόπουλο κατά την επίσκεψή τους στα Σκόπια το 1994.

Σταχυολογούμε:

α) «Τα περί Μεγαλέξανδρου είναι ανοησίες, είμαστε σλαβικό φύλο, κατεβήκαμε πολύ αργότερα».

β) «Όταν πήγαινα σχολείο, την μια χρονιά με δίδασκαν ότι είμαι Βούλγαρος, την άλλη Σέρβος. Στο σπίτι, το βράδυ, η μητέρα μου μου έλεγε ότι είμαι κάτι άλλο, τρίτο, αλλά να το κρατήσω για τον εαυτό μου, γιατί οι καιροί είναι επικίνδυνοι. Το σοσιαλιστικό όραμα για ένα διάστημα τα κάλυψε όλα αυτά».

γ) «Ούτε εσείς, εξ άλλου, αντιδρούσατε που μία από τις Δημοκρατίες της Γιουγκοσλαβίας είχε το όνομα Μακεδονία».

«Εμείς»: Εμείς με άνωθεν εντολή των υψηλών συμμάχων μας που μόλις ο Τίτο διέρρηξε τις σχέσεις του με τη Μόσχα και από χαϊδεμένο παιδί του Στάλιν έγινε το υιοθετημένο της Ουάσιγκτον, οι ηγέτες μας έμφοβοι, αντί να αξιώσουν την άμεση αποκατάσταση των πραγμάτων στην προ του 1944 φάση τους (=

Vardarska), δέχθηκαν να σιωπήσουν. Και αυτοπαγιδεύτηκαν στο δόγμα «Δεν συζητούμε το ανύπαρκτο λεγόμενο Μακεδονικό». Όμως οι μηχανισμοί προπαγάνδας της τιτοϊκής Γιουγκοσλαβίας, η οποία απολάμβανε την περίοδο εκείνη τις θωπιές της Δύσεως, όργωναν στα διεθνή fora και με ψευδοϊστορικά, πρώιμα “ fakes news” γέμισαν τις βιβλιοθήκες Ευρώπης και Αμερικής.

Ο Μάθιου Νίμιτς, παρά την υπερεικοσάχρονη «τέλεια» αποτυχία του στο ρόλο του διαπραγματευτή, υπάρχει, «εισέτι υφιστάμενος», ταυτιζόμενος με τις διεκδικήσεις των Σκοπίων, βυρσοδομών και υπονομεύων κατ' εξακολούθηση τα συμφέροντα του Ελληνισμού. Επέστη προ πολλού ο καιρός να ζητηθεί επιτέλους η άμεση αντικατάστασή του. Διαπραγματευτής σημαίνει έντιμη ουδετερότητα. Αυτός όμως λειτουργεί ως συνήγορος του αντιδίκου.

Το συλλαλητήριο της Κυριακής εξέπεμψε, εις πείσμα της μεμψιμοιρίας των αντιτιθεμένων, ένα βοερό μήνυμα ενότητας, αποφασιστικότητας και πραγματισμού των Πανελλήνων. Αυτοί που αργούν να το καταλάβουν αυτό βλάπτουν την εθνική υπόθεση.

Τα λάθη του παρελθόντος δεν ήταν τα συλλαλητήρια, αλλά οι έμφοβες ηγεσίες που τα αγνόησαν, τα έγγραφαν στα παλιά τους τα παπούτσια και πανικόβλητες

καταπάτησαν τις «κόκκινες γραμμές» τους και το έβαλαν στα πόδια...